

se nekdanje vojaško poveljstvo v Ljubljani iznova spet začasno ustanovi. — Ministerstvo dnarstva je vsled mnogih vprašanj določilo, da tistemu, kteremu se iz kakoršnega koli vzroka davek odpiše, se imajo tudi priklade na davek odpisati; le od novih hiš, kterim se za določene leta odpušajo davki, ta odpust davka ne velja tudi za priklade. — Nadškof v Milani in patriarh v Benetkah sta nanašaje se na novi konkordat oklicala te dni, da nobene bukve kakoršnega koli zapopadka se ne smejo pred na svetlo dati, preden niso bile predložene škofijstvu in niso cerkvenega dovoljenja dobile, in tudi noben bukvar ne sme imeti na prodaj bukev, ki niso od škofijstva pripuščene. — Sedaj še le so natanko znani tisti predlogi, ki jih je poterrjene od francozkega cesarja in angleške kraljice iz rok avstrijske vlade nesel unidan grof Esterhazy caru rusovskemu v Petrograd. Ker od njih visi mir ali še huja v vojska, je mikavno jih bolj na drobno vediti. Pervi predlog zadeva podonavske knežii Moldavo in Valahijo in pravi, da rusovska obramba (protektorat) ima tu popolnoma jenjati; te knežii se boste po željah in potrebah ondašnjega naroda, ki se bo zato vprašal, iznova uredile, pogodniki bojo to uredbo priznali, in sultan, kteremu gré suverena verhovnost, jo bo poterdil; nobena država se nima pod kakoršno koli pretvezo vtikati v notrajno gospodarstvo teh knežij, kterima se bojo določile stanovitne meje, ktere si smete omenjene deželi tako zavarovati, da ste varne vsacega napada. V zaméno tistih terdnjav in krajev, ki jih imajo armade zaveznikov v posesti, naj dovoli Rusija prenarodbo svoje meje proti evropski Turčii; meja ta naj bi se začela od okolice Kotima, bi segla po južno-izhodni kernici in se končala pri Saličkomu jezeru; to mejo bi občna pogodba dokončno poterdila in odstopljeni kraji bi padli spet v last podonavskim knežijam in turškemu zavetju. Drugi predlog zadeva Donavo. Svobodo Donave in njenih izlivov zaterdijo evropske uredbe, pri kterih se bojo enakomerno vdeležile vse vlade, ki bojo to pogodbo podpisale, brez škode za posebni stan ob bregovih Donave ležečih držav, kteri stan se bo vredil po pravilih, ki so po dunajskem kongresu za brodovje predpisane. Vsak izmed pogodnikov bo imel pravico na izlivu Donave v černo morje eno ali dvoje lahkih ladij imeti, ktere bojo čule nad tem, da se svoboda Donave nikakor ne žali. Tretji predlog zadeva černo morje. To morje ima vprihodnje odperito biti le kupčijskim ladijam, vojnim ladijam pa ne; zatega voljo ne sme tam nobena morska orožnica biti; za varstvo kupčije vsih narodov se bojo v dotičnih lukah (ladijostajah) črnega morja napravile naredbe, dostojne mednarodnemu pravu in starim navadam. Rusovska in turška vlada, ki imate svet okoli morja v svoji posesti, se vzajemno zavežete, da bote le določeno in za službo primorsko potrebno število lahkih ladij na tem morji imele. Ta posebna zaveza med rusovsko in turško vlado mora poprej od vsih družih pogodnikov poterrjena biti in bo pristavek k vesoljni pogodbi tako, da brez njih dovoljenja ne morete ne turška ne rusovska vlada same za-se nič premeniti v nji. Četerti predlog zadeva kristijane na Turškem in pravi, da pravice kristijanov se bojo obravnale brez razžaljenja samostojnosti in dostojnosti turške vlade. Kako naj se verske in politične pravice kristijanov na Turškem v red denejo, se bojo posvetovale avstrijska, francozka, angleška in turška vlada; rusovska bo po sklepu miru povabljená se vdeležiti teh posvetovanj. Razun teh 4 predlogov si pridržé vojskovajoče vlade iz evropskega ozira še posebne pogoje predpisati. — Vladni dunajski časnik „Oest. Corr.“ pravi, da je odgovor rusovske vlade na te predloge že prišel iz Petrograda; odgovor je sicer miroljubnega duha, toda v vse skozi in skozi ne dovoli rusovski car. Ker pa spodtikljeji niso bistveni in le bolj formalni — pravi dalje „Oest. Corr.“ — se je še zmiraj nadjati mirne sprave. — Na Rusovskem je sedaj bolj kot pred dvojna stranka živa:

plemenitniki starih rodovin in duhovni so za vojsko, plemenitniki nemškega rodú so za mir; celó v rodovini carovi je razcep na dvoje zlo očiten. — V Krimu je ponoči od 26. na 27. dec. pešica Francozov napadla pešico prednjih rusovskih straž; 18 Rusov je padlo, 16 so jih vjeli in pa troje kónj. — Omer-paša se vpravičuje, da ni kriv pada Karsa, ampak poveljnika sama, ker sta 19.000 vojakov v terdnjavo potegnila brez ozira, ali bo živeža dosti ali ne; 8000 vojakov bi bilo za bran terdnjave čez in čez dosti. — 11. dan t. m. se je pod predsedništvom cesarja Napoleona začel zbor vsih imenitnih generalov zaveznih vlad, ki se pa posvetuje le v tem, kaj bo zaveznikom storiti, ako bi se utegnila vojska kako drugač razširiti. — Strašni mraz in zameti so bili od 1. do 25. p. m. v Serbii, Bosni in tudi Erdelji; volkovi so po več krajih razsajali, da je bilo joj. — Od leta do leta se množí število romarjev v Jeruzalemu in okolici sv. dežel; zidali bojo tedaj v Jeruzalemu veliko stanovanjšče za popotne iz milodarov, ki se bojo nabirali po vsih katoliških cerkvah.

Pesem starega Kranjca *).

Kaj doživel sem na sveti?	„Stara šema tiho bodi,
Bog se usmil', kaj se godi!	Derži jezik za zobmi,
Vsak nerodno če živeti,	Al pa te jemal bo zlodil!
In pregrehe kraja ni.	Tak mladina govori.
Če zmešnjavo oblek pogledam,	Ni ga več možá besede,
Skorej Kranjcev ne poznam;	Ko bi z lučjo ga iskal,
Vsim podobni so sosedom,	Namest mož so berze zmede,
Kranjci biti jih je sram.	Noč'jo vedit', kar je prav.
Pri tih spakih je vganvati:	Delavci le na golfijo
Biba leze, biba ni —	Delajo in na okó,
Oni Kranjci so imenvati,	Kupci imajo odertijo
Če polž kozel je z rogmí.	Za tovaršico zvesto.
Vsak oškomban po soldaško,	Kdor gosposki dim če biti
Zaje mu striže pod brado,	Začne vero zaničvat,
Hlače nosi po horvaško,	De ga svet začne hvaliti,
Lah, Francoz je za pestjo.	Trapa večnega imenvat.
Zdajne kmetiške dekleta	Ženske naše več ne znajo
Kakor žlahtne so gospé,	Tihe, sramožljive bit',
Vsaka 'z škatlice vzeta,	Vse z jezikom obravnajo,
V zlatu, v židi: to se vé.	Zlodja b' znale ž njim krotit'.
Oblačila vse imajo	Se po dviških šapljih praša,
Iz angleškega blagá,	Proč so prešli že povsod;
Vsim domačim slovo dajo,	O'ganost se za mizo znaša,
Kar je ptujga, to veljá.	Dvištvo šlo za duri v kot.
Barke nam blago nesejo,	Silno silno vera peša.
Vino, žganje, ljubi vsak,	V pregrehah vse tičí,
Že kofé berači p'jejo,	Čudno se nam štrina meša,
Kmal bi verglo to me znak!	Voz nam le pod pot leti.
Vsak čez hude čase toži,	S šibo lakote, bolezní
De nikjer ni dnarja vzet';	In z vojsko je Bog svaril,
Pa si slep sam težo množi,	Nas oteči večnim brezni —
Potlej z lahko če živet'.	Pa se je zastonj jezil.
Kar serce je zlezlo v hlače,	O ko b' rajnci spet ož'veli,
U opasico pa vrat,	Vid'li, kaj je zdaj na svet,
Glava biti če drugače,	On' za glavo b' se prijeli,
Jela torej se mešat.	Naglo si želel' umret'!
Mladi star'ga več ne sluša,	Če tako še dalje pojde,
Stari mlad'ga še spoštuj!	Sam ne vem kaj bo s t'gá,
Moj Bog! kaj še človek skuša,	Pa saj bo brez moje škode —
Svet pa je čedalje huj.	Kmalo pojdem iz sveta.
	Zapisal Borovčan.

*) Pesem „starega Kranjca“, ktera je bila v 3. tečají „Novic“, in potem tudi v 3. zvezku „slovenske gerlice“ natisnjena, sem našel med drugimi starimi pesmi tako zapisano, kakor jo Vam podam, da bi jo še enkrat natisnili. Čigava je, ne vém; precej stara je gotovo. Pis.